

man ſkulde opfatte den højtærede Kultusminister ſaaledes, ſom han paa viſſe Puncter af ſit Foredrag ønskede at blive opſatt, ſaa var der ingen Ret for andre Troſamfund end for Folkekirken, eller ingen Ret for andre, ſom ſtaa udenfor Folkekirken, til at blive begravede. Gaaſte ſikkert gjorde den højtærede Minister bagefter en Reſtriktion i, hvad han ſagde, og hævdede alligevel, ogſaa for andre Retten til at blive begravet, men jeg tror, at hvis man ſkal kunne forſtaa denne Sags Omfang, og hvad den ærede Forſlagsſtiller mener hermed, maa man ſe at komme til Klarhed over, hvad der forſtaas ved „Begravelse“; thi ſaaledes ſom det ſtaar for mig, kan man ikke alene ved Begravelse forſtaa det, at et Lig ſæntes i Jorden, men man maa ogſaa derved forſtaa den Maaade, hvorpaa det ſter. Hvis man gaaſte vilde borttage Følelsesmomentet fra Begravelſen, tror jeg den højtærede Minister vilde kunne ſaa Ret i, hvad han ſagde, at der ogſaa er aabnet Ret for Medlemmer udenfor Folkekirken til at nyde godt af en Gæſtfrighed — den Gæſtfrighed at maatte komme i Jorden. Men hvis man tager Følelsesmomentet med, er denne Gæſtfrighed begrænſet paa en ſaadan Maaade, at den ikke betynder ſtort. Jeg tror ikke, at de Menneſter, ſom ikke ere Medlemmer af Folkekirken eller noget anerkendt Troſamfund, behøve at viſe nogen Taſnemlighed, fordi de have Lov til at blive begravede her i Landet. Det vilde dog gaa for haardt til, ſærlig naar der tages Henſyn til Grundloven, hvis det virkelig ſkulde være ſaaledes. Jeg tror ikke, der kan være Tale om „Gæſtfrighed“ for Folk, der bo og leve i dette Land hverken for Folk i levende Live eller med Henſyn til Retten til at blive begravet. Grundloven gaar ud fra, at her i Landet har enhver Mand Lov til at bo og blive begravet, hvilke religiøſe Meninger han end har, enten han har Folkekirken eller ikke Folkekirken. Han har Ret til at bo her og til at være her; det er Staten, han tilhører, han er almindelig Borger her i Landet. — Der er ſaaledes ingen Gæſtfrighed at taſſe for. Saaledes ſtaar det for mig. Jeg maa derfor ønske, at det, hvis det ſkulde ſtaa anderledes til, maatte blive ſlaaet faſt, thi ſaa vilde de Folk, ſom ikke høre til noget anerkendt Troſamfund — jeg hører til et anerkendt Troſamfund — vide, hvad de have at holde ſig til; ſaa vilde de kun føle ſig ſom Gæſter i Landet. Det finder ikke Sted i noget andet civiliseret europæiſt Samfund, ſaa vidt jeg veed, men det kunde jo have ſin Interesſe, hvis det blev ſlaaet faſt, at det var Tilfældet her. Det vilde intereſſere mig, hvis den højtærede Kultusminister

havde den Mening, at der var ſaadanne „Gæſter“ her i Landet, Folk, ſom i den nævnte Henſeende ikke havde den ſamme Ret ſom andre. Det er jo nok kommet frem i en Bladpolemik, og det vilde jo ogſaa paſſe godt til de nyeste politiſke Begivenheder, men det kunde intereſſere mig at høre, om det er Regeringens Mening. (Udbrydſe af Bernſen). Det ærede Medlem fra Næsens raader mig til ikke at gaa for vidt; det gør jeg heller ikke. Jeg holder mig til Sagen, ſom den er kommen frem gennem den højtærede Kultusministers Udtalelſer, og jeg kan ikke forſtaa, at der her er nogen „Gæſtfrighed“ at taſſe for. Er det en Gæſtfrighed, at de kunne blive begravede? Jeg har perſonlige Erfaringer i ſaa Henſeende, idet jeg for en halv Snes Aar ſiden lod foreſpørge hos Kultusministeriet, da jeg ikke vidſte, hvorledes man ſkulde forholde ſig, naar man ſkulde have et Menneſte begravet, der ſtod udenfor Folkekirken og ikke tilhørte noget anerkendt Troſamfund. Der blev da ſvaret kategoriſk fra Kultusministeriet, at der er en almindelig Ret til at blive begravet paa det Sogns Kirkegaard, til hvilket vedkommende hører, men at Retten dermed er udtømt. Begravelſen ſtal være forbi dermed, at man ſtedes i Jorden, enhver ſom helſt Ceremoni, enhver ſom helſt Tale er forbudt. Det er jo muligt, at det er ſaaledes, men hvis det er ſaaledes, vil der, hvis dette Lovforſlag bliver til Lov, derved raades Bod paa denne Mangel, og det er det, jeg er den ærede Forſlagsſtiller taknemmelig for. Det gjorde mig derfor ondt, at det ærede Medlem fra Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen) kom ind paa en Bortſtyden af dette Lovforſlag, og det har ſærlig forbaſſet mig for det ærede Medlems Side, at han ſagde, at det var kun en Stump Reform. Hvor kan det ærede Medlem, ſom jo hører til det nu ſaa berømte Reformparti, ſom har ſrevet Arbejdspolitikken paa ſin Fane, komme med den Indvending, ſom jo hører til et helt andet Parti end det, ſom han repræſenterer? Hans Parti troede jeg netop ſtod paa de ſtykkeviſe Reformers Side. Jeg troede, at det var det, man der vilde hævde, og ikke den Mening, at naar man ikke tog alt med, var det ikke noget værdt. Jeg har ikke ſaa ſjælden hørt den Indvending fra andre paa det ærede Medlems Side, at det ikke var rigtigt, at man vilde tage alt paa een Gang; man ſkulde netop holde ſig til noget beſtemt og praktiſt, ſom det var muligt at reformere paa. Det er jo imidlertid muligt, at det kun var en lapsus linguæ. Det ſkal nok viſe ſig, at naar det kommer til Stykket, er det netop de ſtykkeviſe Reformere, det kommer an